

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

J. GUIBERNAU (C. GUMÀ.)

Ja sè que ha de incomodarse; pero no hi ha remey. tant si s' ofen com si no s' ofen, y á pesar de que la seva modestia n' haja de sufrir, tinch lo gust de presentarlos á Juli Guibernau, conegut en la República de las lletres per C. Gumà, autor de mil poesias politicas, aixeridas, fàcils, pasmosament fàcils, que venen publicantse ja fá alguns anys en la *Campana de Gracia*, autor de un tomo titolat *Fruyta del temps*, que s' ha arribat á fer popular; autor de un poemet en forma de sessions de congrès, de un viatge bufo-trágich y de un quènto fantástich, titolats respectivament *L' amor, lo matrimoni y 'l divorci, Del bressol al cementiri y Buscant la felicitat*, que tots tres han tingut magnifica acullida, y autor finalment de un tomet que 's titula *Petons y pessichs*, que acaba de veure la llum pública.

Ja veuhem que haventne fetas tantas, es hora de que se 'l condemni. Ab aixó, amich Gumà, jo vinch á cumplir ab vostè la justícia de la critica, y sense escoltarlo, ni admétreli defensa, me'n rento las mans de amich, y dech condemnarlo, com lo condemno á ser objecte del present article.

Encare 'm sembla qu' era ahir y han passat sis ó set anys (iqué sè jó! 'L temps passa tant depressal) Dirigint la *Campana de Gracia*, vaig rebre una poesia humorística firmada per una tal *Carmeta Gumà*. Era bonica y vaig publicarla, permetentme sols modificar la firma: vaig sustituhir lo nom de *Carmeta* ab una C. No ho estranyin.

Cada vegada que á la *Campana* sortia algun treball firmat ab un nom de dona, rebia una visita del pare, del germá y alguns cops del nuvi de la interessada.

—Home, 'm deya si era 'l pare, molt m' estranya, que haja publicat lo nom de la mèva filla á la *Campana*.

Jo quedava sorprès: lo pare s' anava explicant, y sempre resultava 'l mateix: un desconegut que havia volgut donar fama literaria á aquella xicota.

—Aixó no es cap deshonra, deya jo.

—Si, es veritat, vá dirme una vegada 'l germá de una coloboradora; pero es lo cas que la mèva germana ni méns sab de lletra.

—¡Prou! Vaig dir jo. Y desde aquell día quedaren excluidas de la *Campana* las firmas femeninas, que no 'm fossen conegudas personalment.

Vels' hi aquí, perque al publicarse la poesia firmada per *Carmeta Gumà*, vá sortir ab la firma mutilada.

Y fins á cert punt vaig obrar santament, perque (més tart vaig saberho) aquesta *Carmeta Gumà* existia y suposo que déu existir encare. Ella 'm perdoni, si indirectament m' ocupo de la seva persona. Al cap de vall o que vaig á dir no es res de mal.

Devia ser una nena molt bonica, perque en Guibernau xicot de gust, l' hi fés l' aleta: y no era ell sol: n' hi havia tres més que se la disputavan. A la *Carmeta* l' hi agradavan los versos, y en Guibernau á horas perdudas ne feya.

Precisament la poesia que 's publicava á la *Campana* figurava que una noya dava carbassa á tres joves, que per las senyas eran los rivals de 'n Guibernau, y preferia á aquest alabant las sevas bonas prendas.

Lo dissapte, ja poden figurarse la broma que l' un y l' altra farian ab la poesia... Res, cosas de joves. ¡Ditxosa edat!

Los hi contat aquesta historieta íntima, perque fins á cert punt es la fé de pila del poeta, que desde aquell dia, ja no havia de deixar lo pseudònim de *C. Gumà*. ¡Lo que son las cosas!

Jo no 'l coneixia encare. «Si 'm promet publicarme una poesia en cada número, cada senmana l' hi enviaré,» vá escriure 'm un dia.

«Si la poesia que vostè m' envihi, es superior á las demés que 's rebin, prometo publicarli cada senmana ab preferencia» vaig respòndreli.

Vá fer la proba y vá guanyar. Cada senmana *C. Gumà*, s' enduya la *flor natural*. Y es més: cada senmana progressava, fins á alcansar una facilitat, un garbo, un despejo que ningú ha igualat encare.

Tomás Padró, Apeles Mestres, Manel Moliné, han fet ab lo llápis la crónica política. *C. Gumà* l' ha feta ab los versos. Avuy tè personalitat, y 'ls milers de lectors que conta la *Campana de Gracia*, esperan ab ansietat lo dissapte, per llegir las graciosas poesias de actualitat, del nostre amich, avuy digníssim redactor de aquell popular periòdich.

He dit que vaig estar molt temps sense coneixe á *C. Gumà*, sense saber sisquiera que 's digués Guibernau. Quan vaig tractarlo per primera vegada, vaig rebre una gran satisfacció, al veure que l' home valia tant com lo poeta.

Al primer cop d' ull se 'us fá simpátich. Es més aviat alt que baix, tè cara varonil, y 's distingeix per sos ulls negres molt vius, per son color moreno, sas cellas pobladas, y sa barba negra, espessa y crespada.

Señas particulars: A la cédula l' hi posarian *ninguna*. Pero jo n' hi coneix una, y es que lo que tè al cor ho tè als llabis, y com que dintre del cor no hi tè sinó bondat, als llabis no hi tè més que sonrisas. Aquella sonrisa franca y leal que atréu y fá neixe en un moment poderosa amistat que dura tota la vida.

Guibernau, com Beranger á Fransa, com Trueba á Espanya, com l' immortal Clavé aquí á Catalunya, es una gloria de la classe obrera. Obrer es encare, obrer joyer, que passa las horas de costum treballant ab obra-

dor, com las hi passava l' inolvidable Robert Robert, joyer també, avants de anarse 'n á Madrid á conquistar gloria y á morir de gana.

Guibernau treballa, perque en aquest país, desgraciadament, la literatura no basta per viure. Pero treballant, pensa, y quan plega, escriu. Tot lo que fá s' ho déu á si mateix. Dotat de un talent natural, de una constancia que no coneix defalliment, de una regularitat que no 's desvia may, accepta la devoció, sense desatendre la obligació. En aixó es bon catalá.

No es poeta que vulga volar com tants altres que 's remontan per l' espay, molts cops ab alas postissas, ó com tants que 's pensan volar, y somian truitas, y en aquest punt no es fàcil que guanyi may cap de *les flores dels Jochs Florals*, ni es probable tampoch que aspiri á conquistarlas. Del seu repertori queda excluhit tot l' arsenal de *ninetes, poruques, lassetes, pregones esperances, stramps, storats, y altres bestieses*: Gumà camina pel mon, observa, impregna las cosas ab lo seu humorisme natural y escriu tal com enrahonan las personas. Alguns cops, la mateixa facilitat lo fá ser incorrecte, alguna vegada fins emplea un que altre giro castellá; pero no duptin que 'l dia que vulga corretjirse tè de lograrho á poca costa, sense perjudici de l' espontaneitat que campeja en totas las sevas composicions.

La seva nota predominant es sempre l' intenció. Una poesia que no volgués dir res, primer no l' escriuria. No es sols un poeta fàcil, es un pensador. Totas las sevas poesias tenen fondo, idea, ànima. Veu los costats imperfectes del mon, de la societat y de la vida, y no recula: diu lo que sent, y alguns cops diu veritats molt grossas y altres cops també molt amargas; pero no fan mal. Quan vol ser agre, es agre-dols, y sempre apetitós. Per aixó sens dupte, es popular.

No, per més que vulgui, amich Guibernau, no arribará may á ser escéptich. Es massa bó, per serho. Si tinguéis lo cap cubert de gel, l' ardor del cor seria prou per fondreli. ¡Escéptich vostè!... ¡Fugi d' aquí! No tindrá fé ab los capellans, ni ab altres cosas que no 's véuhem; pero la tè, si y molt poderosa, ab lo progrés, ab la llibertat, ab l' amistat, ab la familia y ab vostè mateix.

Aquí están las sevas obras de poeta que ho proclaman.

Aquí están los seus actes d' home que ho justifican

Y are permetim que acabi aquest article escrit sicu *rajat*, felicitantlo de tot cor, pel seu últim tomet *Petons y pessichs*. No puch dirli quina composició de las en ell contingudas, m' ha agradat més. M' han agradat totas. Es un libre que 's comensa y no 's deixa fins al final, y que torna á comensarse y torna á llegirse ab lo mateix gust que la primera vegada. Ha fet molt bè en dedicarlo als lectors de la *Campana*: no deixarán ells de acceptar aquest obsequi.

Pero jo, completant lo seu pensament, lo recomano als lectors de l' ESQUELLA DE LA TORRATXA, que com que també l' coneixen y també l' estiman, estich més que segur que tindran ganas de dedicarli 'ls seus aplausos.

P. K.

LA SERENATA.

Un guerrero atravessa l' escena, brunzent com una fleixa, montant un penjarrobas que 's déu haver escapat del torin: está tant flach, que talment sembla impossible que pugua aguantar sobre sa carcanada al guerrero, que per lo petit y rodauó sembla una bola de mantega de Flandes.

Porta casco, ab plomas de plomero, y visera que l' hi tapa 'l nás; corassa de las més reforsadas y las cammas y brassos cuberts de malla; al costat una espasa que qualsevol diria que l' ha treta d' un joch de cartas y per últim sota l' aixella un pandero.

La campana d' un convent de frares toca l' oració y 'l guerrero al sentirla punxa ab una agulla de picar lo clatell del caball.

Déu tenir tart; se véu que procura apartarse de la ciutat per anar a veure la xicota.

Prompte 'ls seus ulls, á través de la reixeta de la celada, oviran un castell y llavors inflánseli la caixa fins á omplir lo vuit que deixava la corassa pegá un esbufech tant fort, que al inflánseli las gallas l' hi reberen dos mormas en las parets de la visera.

Bon punt arribá al castell baixa de caball, lo lliga en un arbre y dirigintse á una finestra hont no hi havia ningú enjagá una colla de sospirs que s' hauria dit que 'ls feya d' encárrech, quedantse després, com si s' hagués tret un pés de dins, més satisfet que un moro fart de dátils.

Fet aixó, s' alsa la visera, agafa 'l pandero y comensa á repicar acompanyantse en sa cansó.

Al sentir la seva véu, un mussol qu' estava descansant en una torre del castell, s' esparverá y xiulantli las orellas comensá á volejar al rededor d' una de las torres.

La finestra á la que dirigia sas engúnias, s' obri ab pausa y un bulto escoltà per detrás de las gelosias las tendresas que 'l guerrero encarregava al vent potser per no fiarse del corréu.

—Nineta encisadora: sirena del Paseyo, deixa que mos cants d' amor atravessant l' espay arribin á ta cambra sense despertar al trompa del teu gueto; deixa que com la brisa que 't refresca las petxinas que la natura t' ha posat per orellas y 'ls panallons que t' ha posat á las petxinas, mas paraulas t' afalaguin los oídos dihente que mon amor per tú es més viu que l' ase que l' hi han tirat esca encesa á las orellas y més pur que 'l plom d' una pela falsa. Si no fós tant refet y no 'm rodés lo cap voldria, perleta de quincalla, volar per las regions del ayre per posarme com la papallona sobre las groguencas flors de la verda tomaquera plantada en ta finestra, per poder admirar á totas horas ton tipo de Mare de Déu de l' empena y deleytarme contemplant ta cintura de ferro de jardí.

¡Ah! blanca rosa de florero, 'l teu pare 't té més guardada qu' un' unsa de perruca dins d' aquet castell qu' es per mí com lo globo de vidre que guarda las flors de la pols.

Si, dulçura de la mel melada, deixam sentir una paraula d' amor d' aquesta boqueta de pinyó sens' esclofolia, y aquest guerrero que 's fon com lo llar de la caldera en un dia de cald' 'l veurás més trempat qu' un all y més dur que 'ls turrans d' Agramunt; mes si 'l teu gueto no consent en lo nostre amor ¡jo 't juro pel seu nás! que l' abonyego pitjor que 'l trompon d' un músich de regiment y ó no m' acosto més per aquestos cantons, ó m' veurás ab lo brás enlayrat repartint mormas en lo teu domicili, que 'l deixaré escombrat d' aquets carcundas que 't rodejan per portarte á ta nova casa, uns baixos que tinch llogats al Ensanche ahont estarás com una reyna...

—Calla, guerrero de comedia y no m' esbalotis més lo castell si no vols trobarte en un compromís. T' esgargamellas en vá, guarda la téva véu d' orga per quan ningú 't senti, que sols en l' enrahonar déus fer mal de cap als vehins, y vésten ab tas rahons y paraulas de romanso, pues per fé 'l ximple á ma filla 's necessita més estampa y no 't contesto á las bestiesas que m' has dit perque vamos, noy... désat.

Aquestas paraulas foren ditas ab tó de barba d' Odeon, pèl vell qu' aparegué per la finestra de la cambra de sa filla y deixaren al guerrero tant parat que l' altre ja havia desaparecut, quan tornant en sí, esbotza 'l pandero ab un punt de rabia, agafa 'l caball que l' esperava ab la resignació necessaria y montant en ell se dirigí al pás sense dir res dret á la ciutat d' ahont havia sortit tant furient y ab lo pandero senser.

MISTER JHONSON.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Creguin que un home sol no basta per donar compliment á lo molt y bó que hi ha avuy per avuy en los teatros de Barcelona. Massini, Mario, Mlle Favart, la Mascotta y 'l Circe Equestre, jo estich que s' han cregut que al nostre públich al arribar la primavera l' hi rebrota la butxaca. ¡Jo 't flich! ¡Vaya una manera de fernos saltá 'ls quartos!

Dimecres en Massini vá cantar la Favorita. Ja 'ls ne parlará en Leyandro en lo número vinent. ¡Pobre Leyandro! Al darrera de las criticas se fá mal-bé 'l seu benestar. Figúrinse que aquesta senmana no pot escriure, ¿perqué dirian? No ho fassin corre: está liquidant la xocolateria del carrer de 'n Mönach. Pero per aixó no desdiu, y la senmana que vé ja 'l sentirán.

Lo benefici de la Theodorini signé un aconteixement. Vá cantar uns Hugonots que feyan venir l' aygua á la boca. Y en obsequi al públich vá cantar, entre 'ls actes ters y quart una cansó espanyola. ¿Vá ferho bé? Als artistas se 'ls ha de dir la veritat. Per cantar aquestas cansons s' ha de haver nascut á Andalusia. Son com lo vi de Jerez: no se 'n cull més que á Jerez, y las falsificacions se coneixen. Al públich se l' hi ha de dir la veritat, també. Quan un artista 'ns fá una finesa, y més quan l' artista es una senyora, se l' hi agraeix la galanteria. Ho dich, perque una part del públich, no vá recordarse 'n.

La Favard ha donat ja las vuit funcions anunciadas: poca gent y pochos quartos; pero aixó no quita, es una gran artista. 'L públich no ha volgut sentir-la; pero 'ls pochos espectadors que ha reunit l' han cuberta de aplausos. ¿Y 'ls milers de francesos que tenim á Barcelona?... Vaja, qu' ells al menos havian de portarse una mica millor ab la seva ilustre compatriota.

Los dos funcions notables s' han donat al Principal: una d' ellas la representació del Muérete y verás, per honrar la memoria de son autor, l' immortal Breton de los Herreros. L' obra está molt ben vestida y en part admirablement representada. Dich en part, perque no tothom hi está tant bé, com en Mario.

L' altra funció es l'estreno de *Bebé ó el Chiquitin de la casa*. Si están tristos los recomano que vajan á veure aquesta comedia arreglada del francés, y jo 'ls abono que riuran encare que no 'n tingan ganas.

Dimars tinguerem en aquell teatro al Capitan Voyer, qu' es un militar que vá demanar l' absoluta per dedicarse al piano. Interpreta admirablement la música de Weber, y com á bon militar conquista... aplausos.

L' ópera del Circo no ha pogut resistir més que una ó dugas funcions: avuy hi tenim sarsuela. ¡Qué volen ferhil! Es un teatro aquell que hi há cada sarsuela!

Romea vá sostenintse ab *Lo pes de la culpa* de l' Ubach y Vinyeta y ab la *Nit de nuvis* de 'n Molas y Casas.—Al Retiro la Mascota torna á fer furor: lo públich ja casi la sab de memoria; pero per aixó no 's cansa de anar á sentir-la. La Mascota figura una dona que porta sort, y á la quenta no sols ho figura, sinó que 'n porta realment.

Ja torném á serhi. ¡Y ab quina puntualitat obra cad' any las sévas portas lo Circo Equestre de la Plassa de Catalunya!

«Ja vé la primavera,
ja torna l' alegria...»

L' Alegria es l' empresari.

Aquest any ha fet obras. Aquellas cadirotas de fusta blanca han sigut substituïdas per cadiras de palla fina, que produheixen molt bon efecte.

¿Y la companyia?

La companyia notable, y 'ls caballs sobre-salients... l' orquesta regular y alguns dias *suspensa*. Jo ja ho veig ¡pobres músichs! Tocan quan los artistas treballan lo cor se 'ls ne vá á la pista y 'ls ulls darrera del cor, y 's distreuen, se interessan ab l' espectacle y... espifian. Aixó proba la bondat de la companyia. Si no valgués la pena, 'ls músichs no 'n farian cabal y tindrian los ulls á la solfa.

N. N. N.

L' AMOR RAMBLA AVALL. (1)

DIÀLECH QUE COMENSA Á LA PLASSA DE CATALUNYA Y ACABA Á LAS ESCALAS DEL MOLL.

—¡Quina nena més bufona!
¡Quina nena més pitera!
¡Quin cosset! Una palmera
¡Quin aire! Una papallona.
May podré olividá aquest lloch
hont, per primera vegada,
hi rebut una mirada
d' aquestos dos ulls de foch.
¡Oh! si aquestas miradetas
calmessin la méva set!...

(1) Del tomo *Petons y pessichs*, per C. Gumá.

—¡Ay, begui, begui, pobret!
Aquí té las *Canaletas*.

—¡Al últim! Gracias al cel
que obra aquestes llabis hermosos.
¡Qué 'n semblan de cain, osos!
¡Qué 'n deuen guardar de mell!
Nena, vosté m' ha flexat;
vosté m' ha de fer ditxós..
¡Que bé aniriam tots dos
aixís, sempre de costat!
Lliguém nostres sentiments,
enlassém los nostres cors...
—Vaja, *Rambla de las flors*,
rosetas y pensaments.

—Si vosté vol, ma existencia
l' hi quedarà consagrada;
vaja, nineta adorada,
tingui un xiquet de conciencia.
JO seré un esclau rendit,
y pres pèls seus dollos llassos,
aniré seguint sos passos,
constant, de día y de nit.
L' hi daré l' anell nupcial
consagrat per l' himeneo...
—Aném, ja som al *Liceo*;
tot música celestial.

—¿Es dir que 's vol mostrá esquivá?
¿No véu que ab lo seu desdeny
més y més l' amor empeny,
y més la passió s' aviva?
Escóltim per compassió;
consideri que aquest crit
surt de fons mateix del pit.
¡No m' assessini ab un nó!
¡Miri que l' meu amor es
gran, inmens, piramidal...
—Véu? Aixó es lo *Principal*;
tot es comedia y res més.

—Pero, angelet del meu cor,
no vulgui ferme patí:
ó donguim d' un cop lo sí,
ó donguim d' un cop la mort.
Si 'm reixassa, incontinent
fugiré d' aquesta terra;
buscaré 'ls perills la guerra,
per matá l' meu sentiment.
¡Ay, flor de las catalanas!
O 'm dtu sí... ó bé 'm faig soldat...
—Vaja, á bon punt ho ha pensat;
miri, aquí té las *Dressanas*.

—¡Ingrata! ¿Es dir que se 'n riu,
y 'm tira un nó per la cara?
Pues ha de saber desd' ara
que demá no seré viu
¡Un amor tan gran, tan pur
ferlo aná, aixís, de revés!
Mol bé no insistiré més;
ja que 'm dona un rasco, aburl
Me 'n vaig á qualsevol part...
á suicidarme... á morir...
—¡Ay, tonto! Ja qu' es aquí
no 's cansi; tiris al mar.

C. GUMÁ.

MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Gambetta tenia un oncle capellá, anomenat Mas-sabie.

Quan vá pujar al poder, lo dia 4 de Setembre, lo capellá vá escriure una llarga carta al seu nébot tota plena de concells.

Gambetta, vá respondre ab aquesta sola paraula:
—«Gracias!»

L. GAMBETTA.

Després, l' eminent orador, pronunciava aquella célebre frase: «*Lo clericalisme es l' enémich.*»

Lo capellá l' hi escriguè una carta plena de amargura, y no l' hi escriguè may més.

Inútil dir que Gambetta no l' hi vá respondre. Feya la seva y callava.

Lo dia avants de la batalla de Rosbach, tant funesta pèls francesos, l' emperador Frederich de Prussia escribia á Berlin:

«Lo mariscal de Soubise tè cent cuyners y un espia; jo en cambi tinch cent espias y un cuyner.»

En temps de Felip II hi havia á palacio un boig que deya ser la Santissima Trinitat, y ningú 'l podia treure de aquí.

Un dia 'l rey l' hi diguè:
—Per ser la Santissima Trinitat, mestre, vás molt espellifat.

Lo boig responguè:
—Per aixó mateix... ¡Cóm que destrosso per tres!

ESQUELLOTS.

Ja han comensat las eleccions municipals.
—Ja sè [perque 'n diuhen municipals d' aquestas eleccions, deya un elector.
—Home, la cosa es clara, ne diuhen municipals perque s' elegeixen regidors.
—No senyor: ne diuhen municipals, perque tots los que votan son *municipals*.

L' elector mès favorecut es lo pobre Gonzalez, la victima de 'n Claveguera.
Com a municipal tè un vot y un' altre com a difunt.

Dos dias avants de l' elecció encara no s' havia publicat cap candidatura.
Aixó no vol dir sino una cosa.

Qu' es completament inútil publicar candidaturas, ni recomenarlas als electors ab alguna anticipació. Avuy dia 'ls electors no necessitan recomendacions anticipadas.

Los pastels s' han de menjar calents.
Al sortir del forn son millors.

Entre las poesias premiadas pèl consistori dels Jochs Florals d' *enguany*, n' hi veig una que 's titola:

—«Les noces d' or.»

Un poeta carbassejat deya:

—La déu haver escrita algun dels actors de la companyia de Mlle. Favard, perque 'l títol es exclusivament francès.

Traduheixo literalment del *Globo* de Madrid, aquestas ratllas que 's refereixen a una carta que un tal E. de L. vá dirigir a la *Correspondencia de España* en defensa del governador de Barcelona:

«L' istil, prenyat de relatius y gerundis, demostra a la llegua que aquest Sr. E. de L., no es aquell altre E. de L. autor de un article de costums, titolat *El Ciego*, que vá publicarse fá poch en *El Dia*, y que anys endarrera havia sigut plagiat, ó millor dit, traduït al péu de la lletra pèl xispejant *Pierre Veron*, en un de sos millors llibres.»

Hola, hola, hola...

De manera, que tenim a Barcelona *escribidors*, que avants de que ells s' empesquin un article, ja hi ha a Fransa qui 'l traduïheix, y qui 'l publica coleccionantlo en un llibre.

Y aquests *escribidors* se diuhen E. de L.

Avants als piratas se 'ls penjava a un pal del barco. Avuy als piratas literaris se 'ls deixa corre en llibertat, com a certs tipos que ván a fer rellojtes.

Solzament qu' ells diuhen:—A veure avuy *si faig* un article.

En lo carrer de Sant Pere mès alt hi ha hagut un robo per la claveguera.

Import de lo robat. 1000 duros.

Los lladres dirán:

—Casi bè no pagan lo treball de la mina.

En cambi si algun dia 'ls agafan, que ho veig bastant difícil, podran dir:

—Pero ¿qu' hèm fet nosaltres? Una mina ¿y qué? Exercim una carrera com un' altra. Som ingeniers de claveguera. En cambi fem un gran bè a la humanitat.

—¿Vostés?

—Si senyor. Nosaltres doném pá a mès de mil families.

—A veure, expliquinse.

—Desseguida. Si no fossem nosaltres, no hi hauria municipals, ni polissons, ni jutjes, ni escribans, ni escarcellés, ni *llaveros*, ni res de tot aixó. Vels' hi aquí, si no fossem nosaltres, un miler de families al carrer, a demanar caritat.

Continúan las protestas del *Correo Catalán*, contra l *Brusi*.

Pero succeheix una cosa.

Molts dels que protestan contra ell, hi están suscrits. Y en cambi el *Correo Catalán* s' ha de contentar ab protestas y ab molt pocas suscripcions.

Sens deixar de darse fums

exclaman molts capellans:

—Una cosa son verdums

y altra cosa son *pinsans*.

A Santa Maria de Artès, van apedregar als pelegrins que anavan a Montserrat y a la cova de Sant Ignasi.

Los neos avants rustian als que no pensavan com ells.

Ab aixó ja ho diu la Passió.

«Qui de coltell vol ferir de coltell ha de morir.»

A Viena s' han declarat los forners ab huelga.

Una senyora tota desconsolada:

—¡Tant que m' agrada 'l pá de Viena!

La Diputació provincial ha acordat ensajar en la *Granja experimental* lo cultiu del *Pinus canariensis*, procedent de las islas Canarias, plantant algunas llavors d' aquest arbre.

Are, en justa correspondencia seria hò que la Diputació enviés a Canarias, perque ensajessin lo cultiu, llavors de un' altra planta anomenada: *Mossos esquadrenses*, que no mès se dona a la Provincia de Barcelona.

L' Ajuntament ha acordat obsequiar ab una serenata als poetas forasters que vingan a presenciar la festa dels Jochs Florals.

Per supuesto, la serenata corre a càrrech de la *banda municipal*.

Alguns adjunts tractan d' obrir una suscripció per adquirir una paca de cotó fluix, per repartirla entre 'ls poetas forasters, a fi de que pugan tapiarse las orellas.

L' Ajuntament pensa inaugurar una galeria de retratos en la qual hi figuraran tots los que han sigut arcaldes primers de Barcelona.

Lo Sr. Rius y Taulet, hi posará la primera... tela.

Un fisich y un home de mon parlavan un dia de la millor manera de preservarse del llamp durant las tempestats.

—Los millors aisladors, deya 'l fisich, son la seda y 'l cristall.

—No senyor, responguè l' home de mon: lo millor aislador es colocarse al costat de la sogra. No tingui por que caiga un llamp y la parteixi.

QUÈNTOS.

En la Boqueria:

—Escollí Mariagna, diu una criada a una marmayera: vol ferme 'l favor de cambiarme aquesta pesseta.

—Ab molt gust, filla.

Després de mirársela:

—¿Pero que no véu que aquesta pesseta es falsa?

—Per aixó mateix: si fòs bona, ja me l' haurian cambiada a ca 'l adroguer.

Un colegial, escribia al seu pare una carta que comensa aixis:

«*Cerido padre: Sabra como maplico muxco: ahoy el profesor me á dado el primer puesto en la claze de ortografia...*»

Lo pare deixant de llegir:

—¡Mosca! 'L primer puesto!... M' agradaria veure una carta escrita pèl que ocupa 'l segon.

A un que viu al carrer de Provensa.

—¿Y t' atreveixes, a altas horas de la nit a anarte 'n per aquells barris tant deserts, sense revólver?

—Si noy; no m' emporto revólver, perque soch tant deixat que la major part dels dias me 'l descuidaria. En cambi la por...

—Ah, con qué 't fá por.

—Si: la por no me la descuido may.

Un fill calavereja, y 'l seu pare se 'n lamenta ab un antich amich de la familia.

—Pero home, l' hi haurias de picar las crestas, ferli reflexions, lo teu noy ja no es un nen.

—Si, tot lo que vulgas; pero no puch ferni.

—¿Perqué?

—Perque 'l mèu fill no fá cás sino dels tontos... Home, ja veurás: parlali tú.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Una noya tres-segona
a la dos-primer a tè
un grá, que segons la Pona,
contan que no será ré
Mes lo senyoret Total
qu' es un metje del Perú,
diu que no ha acabat lo mal
que l' hi pot surtí a la hu.

RAMON ROMANISQUIS.

II.
Ab un *Tot* jugant un dia
la dos-tres Casadevall
al set y mitj, preferia
(perque molt diu que 'n sabia)
jugar a hu-dos que a caball.

J. CAP.

MUDANSA.

Població del Ampurdá
es lo *tot* escrit ab *a*,
y miréu si s' hi está bè
y tè *tot* escrit ab *e*.
que un metje que diu qu' es hò
no 'm trobá lo *tot* ab *o*.

P. DE LA C. S.

CONVERSA.

—Adèu Joseph ¿sabs qui s' ha mort?
—No, noy, si no m' ho dius...
—Tenia trenta anys y era so'ter...
—Oh ¡quina llástima! Pero no hi atino.
—No t' ho diré pas, perque ja ho hem dit.

JOANET P.

ROMBO.

Sustituir los pichs ab lletras que horizontal y verticalment digan: 1.ª ratlla una consonant —2.ª lo que 's dona al caminar, per avaro que 's siga. —3.ª poble de Catalunya. —4.ª per assabonar lo menjar. —5.ª un'altra consonant.

CIUTADÁ GRANOTA.

TRENCA-CLOSCAS.

RECALL-BO.

Formar ab aquestas llettras lo nom de un poble de la provincia de Tarragona.

UN BOTIGUER.

LOGOGRIFO NUMERICH.

- 1 2 3 4 5—Nom d' aucell.
- 1 5 3 2—Lo que tenim ó hem tingut.
- 1 5 3—Element del globo.
- 3 2—Nota universal.
- 4—Una lletra.

SIR BIRON.

GEROGLÍFICH.

LO GARBÍ
re
PORT
ALI
CAMI

TRAFALGAR.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Se-re-no*.
2. ID. 2.ª—*Tu-ti-a*.
3. SINONIMIA.—*Americana*.
4. ROMBO.
R
P O P
R O M E A
P E U
A
5. TRENCA-CLOSCAS.—*La Mascota*.
6. QUADRAT NUMERICH.—
3 9 8 1 5
8 1 5 3 9
5 3 9 8 1
9 8 1 5 3
1 5 3 9 8
7. LOGOGRIFO-NUMERICH.—*Hipócrates*.
8. GEROGLÍFICH.—*Quatre mans cent fulls*.

PETONS Y PESSICHS.

COLECCIÓ DE POESÍAS SATÍRICAS Y FESTIVAS

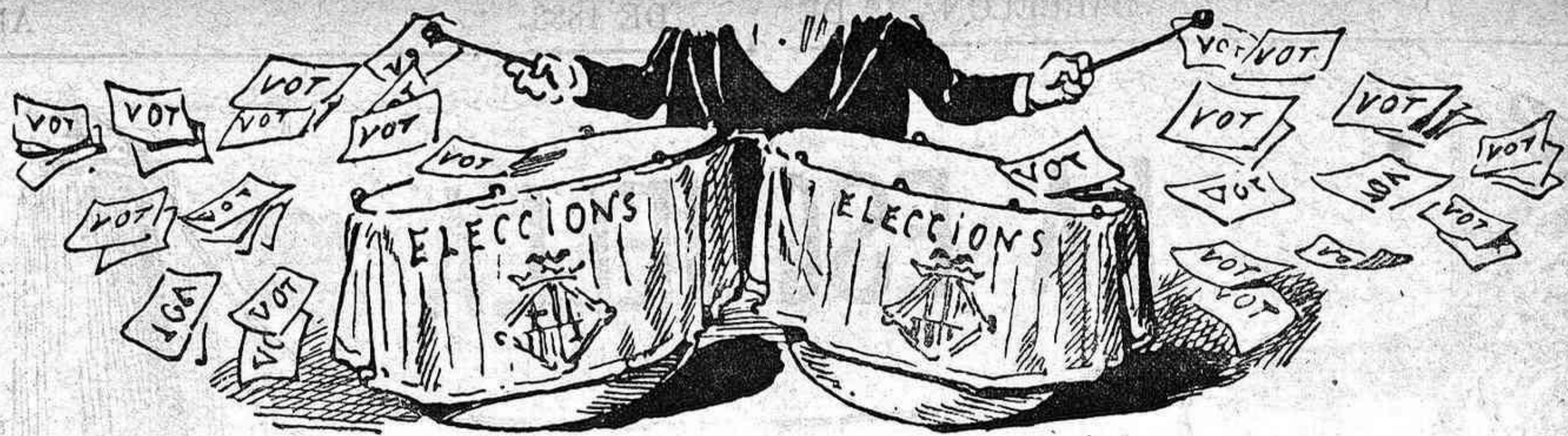
per C. GUMA.

Obra dedicada als lectors de *La Campana de Gracia*. Forma un elegant tomo d' unas 100 planas en octau, esmeradament imprés sobre paper superior.

Preu: CUATRE RALS.

Se ven en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y demès principals llibrerias.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

Trampas, trampas, tot son trampas.

—Seren, confio ab lo vostre vot: féu que surti regidor y 'us pago un dinar al Sabre.

Una influencia moral.

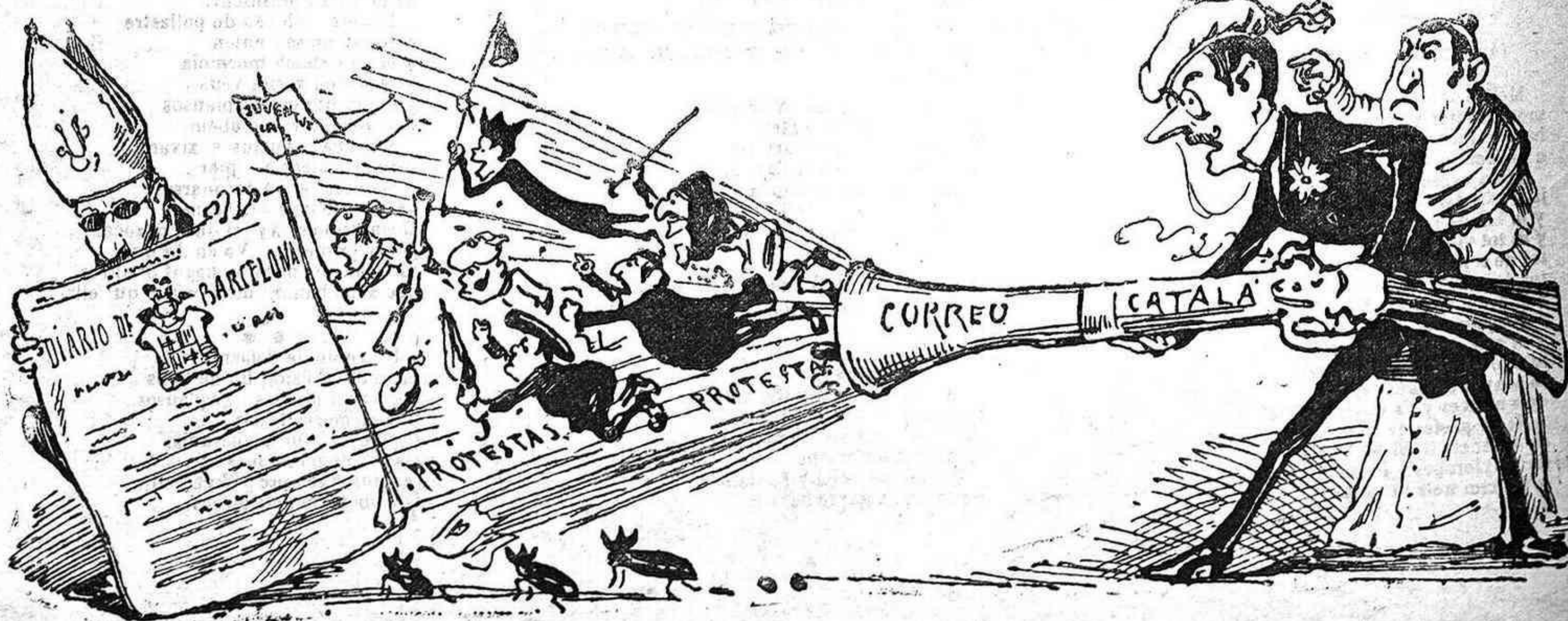
—Mestre, d' aquí no pot sortirse.
—Deixim anà a votar y torno desseguida.

Sant Cel riá miraculós, patró de las elecciones.

Los sócios del Cassino de la Plassa Real posantse d' acort per sortir regidors.

Caritat cristiana.